

Carolina Setterwall

Să sperăm că va fi bine

Traducere din suedeză
de Mădălina Grosoiu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Andreea Iatagan

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamaș

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Vlad Condur

Corectură:

Irina Botezatu

Andreea Lavinia Dădărlat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SETTERWALL, CAROLINA

Să sperăm că va fi bine / Carolina Setterwall; trad. din suedeză de Mădălina Grosoiu. — București: Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0699-8

I. Grosoiu, Mădălina (trad.)

821.113.6

Titlul original: Låt oss hoppas på det bästa

Autor: Carolina Setterwall

Copyright © Carolina Setterwall 2018

Published by agreement with Ahlander Agency

Copyright © Editura Trei, 2019

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0699-8

Mai 2014

Stau pe canapea și alăptez atunci când primesc e-mailul tău. Asta e, în principiu, tot ceea ce fac în acest moment. Alăptez, stau cât pot de nemișcată cu bebelușul moțâind în brațele mele, îngrozită de gândul că s-ar putea trezi și ar începe din nou să zbiere. Mai alăptez o vreme, stând mereu nemișcată, încerc să dau la o parte copilul adormit ca să fac un duș sau să mănânc ceva, nu reușesc, mă așez din nou pe canapea, alăptez. Zi și noapte. Ivan are aproape trei luni atunci când sosește e-mailul. Tu ești din nou plecat la unul dintre locurile tale de muncă, n-am idee la care, având în vedere cât de rar povestești despre ele. Companiile de producție din publicitate sau regizorii liber profesioniști din aceeași branșă cu tine te caută pentru competențele tale tehnice. Când te întreb cum îți petreci zilele, îmi spui că totul e atât de neinteresant, încât nu aș avea răbdare să te ascult. Cândva insistam să-mi spui, dar nu mai fac asta. E alegerea ta dacă vrei să povestești sau nu ce faci la serviciu.

Eu alăptez. În fiecare zi, în drum spre casă, îmi trimiți mesaje și mă întrebi ce vreau să gătești la cină. Te ocupi de majoritatea treburilor casnice acum. Lucrezi, faci cumpărăturile, gătești, faci curățenie, te joci cu pisica noastră,

neglijată de când a apărut Ivan. Ai renunțat să mai faci sport pentru moment. Eu tot alăptez. Și așa, într-o joi, la începutul lunii mai, imediat după ora unu după-amiaza, primesc un e-mail de la tine:

De la: Aksel
Către: Carolina
8 mai 2014, ora 13:05
Subiect: Dacă mor

Bine de știut, în caz că dau colțul.
Parola de la calculatorul meu este: ivan2014
Găsești o listă completă în Documente/Dacă mor.rtf

Să sperăm că va fi bine!

Aksel

Citesc e-mailul de trei ori la rând. La început nu înțeleg, apoi citesc din nou și mă neliniștesc. La a treia citire mă enervez. Ce manevră tipică ție! Numai tu poți fi de o insensibilitate atât de crasă și de un realism atât de obsesiv. Tu, cu tonul tău extrem de sec în e-mailuri și mesaje, cu eternele tale backupuri la calculator și telefon, cu parolele tale pe care le schimbi periodic și care conțin mereu atât majuscule, cât și litere mici, cifre și caractere speciale. Tu, care ai declarat că nu vrei să fii înmormântat după ce vei muri, ci împrăștiat în vânt într-un loc oarecare, unde nimeni să nu se simtă obligat să meargă cu flori și cu lumânări. Numai tu ai putea să trimiți așa ceva în miezul zilei, de la serviciu, iubitei tale care stă acasă și alăptează pe canapea. Și chiar ai făcut-o.

Nu răspund. Te întreb seara, la cină, care-i treaba cu e-mailul, iar tu îmi răspunzi, exact așa cum mă așteptam, că a fost o idee de moment, că nu se știe niciodată, că e bine ca eu să fiu pregătită în caz că se întâmplă ceva. Apoi nu mai aducem niciodată în discuție acel e-mail.

2009-2014

Octombrie 2014

E duminică, o zi de octombrie. Suntem obosiți și nu ne purtăm prea frumos unul cu altul. Eu am dormit destul de puțin, pentru că l-am alăptat pe Ivan toată noaptea. Nu am reușit încă să învăț să adorm la loc între trezirile constante și, având în vedere că Ivan va împlini în curând opt luni, situația nu arată prea roz. Sunt mereu obosită. Azi sunt irascibilă și-mi plâng de milă. Tu ești stresat și te străduiești să câștigi timp. Nu le-ai spus angajatorilor tăi că, peste numai o săptămână, vei intra în concediul de creștere a copilului și vei lucra cu jumătate de normă. Ne certăm des pe tema asta. Vreau ca tu să muncești mai puțin ca să ai timp și chef de viața noastră, de copilul nostru, de lumea noastră. Tu nu vrei asta. Sau spui că vrei, dar că nu se poate. Îmi explici că nu așa stau lucrurile pentru un liber-profesionist. Ai muncit din greu, mult timp, să faci rost de clienți, iar dacă dispari din peisaj timp de jumătate de an sau mai mult, vei fi înlocuit, pur și simplu substituit. Și tu ești obosit. Pari trist, chiar și atunci când încerci să te destinzi. Nu ai energia să te gândești la perioada care va începe în curând, când vei sta acasă cu Ivan o jumătate de zi, iar în cealaltă jumătate vei lucra. Și eu sunt stresată, morocănoasă, agitată. Lucrurile nu

merg așa cum îmi imaginasem cu familia noastră. Tu spui că eram conștientă de situație atunci când am decis să avem un copil împreună. Eu zic că am sperat să fie altfel. Niciunul dintre noi nu vrea să-l supere pe celălalt. În ultima vreme, asta pare să fie o sarcină din ce în ce mai greu de realizat, însă continuăm să depunem eforturi.

Acum trei săptămâni ne-am mutat. A fost o treabă pentru care n-aveam timp de fapt, dar pe care, totuși, am făcut-o. Am împachetat în timpul nopților, în scurtele perioade în care Ivan reușea să doarmă singur. În liniște, în lipsa subiectelor de discuție de care să ne agățăm, fie ele inofensive sau de la care să ajungem să ne certăm, am început să facem bagajele. În același fel ne-am și mutat. Aproape am terminat de despachetat totul. Azi suntem nevoiți să luăm o pauză, pentru că avem probleme cu mașina. Trebuie să mergem la părinții tăi ca s-o verifice tatăl tău. Îl punem pe Ivan în scaunul de bebeluș de pe bancheta din spate, tu te așezi lângă el, iar eu conduc. Nu mă pot abține să nu-ți atrag atenția pentru a o suta oară, pe un ton vesel, dar care nu păcălește pe nimeni, că ar fi tare frumos dacă am avea amândoi permis de conducere. Tu strângi din dinți și-mi răspunzi că te vei ocupa de asta în curând. Mă abțin să întreb când. N-am energie să mă mai cert și azi. Deja am muștrări de conștiință pentru comentariul meu. Tăcem amândoi tot drumul. Ivan e vesel, iar tu îl ții ocupat cu jucării și cântecele ca să te asiguri că rămâne așa. Conduc prost atunci când Ivan plânge și numai tu poți să-l faci să rădă. Când vă aud cum vă jucați, acolo, în spate, în timp ce străbatem Nynäsvägen până pe Tyresövägen care duce către Vendelsö și ne apropiem de locul unde stau părinții tăi, mă gândesc că, în definitiv, îmi iubesc cu adevărat familia. Acum, pur și simplu, trecem printr-o perioadă mai dificilă.

Tu și tatăl tău reparați mașina. Eu beau un ceai cu mama ta. Ea mă interoghează, discret și respectuos, despre cum ne merge. Eu îi răspund, mai puțin discret, dar la fel de respectuos, că avem multe pe cap, că dormim puțin și că tu ești stresat. Ne-a fost greu să ne mutăm, Ivan are coșmaruri și vrea să fie alăptat în timpul nopții. Îi spun că nu apucăm să ne gândim prea mult la sentimentele noastre, însă asta-i o minciună.

Apare și fratele tău mai mare cu mașina pe alee. Nu și-a anunțat venirea, iar eu mă uit la voi pe fereastra de la bucatărie și văd cât de uimiți sunteți că vă vedeți astăzi. Vă îmbrățișați, râzând. El te bate pe spate, iar tu parcă dispari în brațele lui. A fost întotdeauna cu mult mai corpolent decât tine; mai scund, dar mai lat în umeri, mai puternic. Te luminezi atunci când el spune ceva care te face să râzi în timp ce vă îndreptați către casă. Urci scările cu pași repezi, te grăbești să ajungi sus, în bucatărie, vrei să i-l arăți pe Ivan. Fratele tău l-a văzut pe Ivan o singură dată până acum. Parcă n-a fost să fie să ne vedem, toți am fost ocupați în ultima vreme. Îl ia în brațe pe Ivan și spune că a crescut și că îți seamănă mult. Te alintă și-ți spune „frățiorule“. Își bea cafeaua cu înghițituri mari. Tu bei un pahar de cola. Apoi vă întoarceți la mașină. Eu mă grăbesc să vă urmez, ocolind prin grădină. Îl țin pe Ivan în marsupiu, îmi pescuiesc telefonul din buzunar și vă fac o poză în timp ce stați lângă mașină. Ștergătoarele sunt problema. Nu reușiți să le reparați. În poză se vede cum stați aplecați, cu spatele la cameră, iar unul dintre voi se scarpină în cap. Sunteți doi frați și un tată care se văd pentru ultima dată în viața lor, dar care nu știu asta încă.

Aprilie 2009

E Noaptea Valpurgiei, anul 2009, și urmează să merg la o petrecere organizată în clădirea unei foste școli din Adelsö, pe care câțiva prieteni au închiriat-o și au amenajat-o, transformând-o într-un paradis de vară. Petrecherile date de ei sunt mereu distractive. Cheamă câteva sute de persoane, iar cei care reușesc să-și facă rost de bilete din timp primesc și o călătorie cu autobuzul. În amfiteatrul cu miros de lemn al școlii cu tavan înalt și podea care scârțâie se vând bere și vin. Printre invitați se află muzicieni și oameni de cultură, așa că petrecherile includ adesea concerte live ale unor cântăreți și trupe care îmi plac. E a patra sau a cincea oară când merg la o petrecere acolo. Sunt entuziasmată.

Am 30 de ani și viața mea sentimentală e, în continuare, un haos. Cu câteva zile în urmă am pus punct unei aventuri trecătoare cu un tip din Norrland, despre care am crezut o vreme că ar putea fi alesul, dar mi-am dat seama rapid că nu era cazul. Am procedat ca de obicei. M-am sustras printr-un mesaj, un e-mail prin care îi spuneam că nu era sub nicio formă vina lui, ci că eu trec, momentan, printr-o perioadă dificilă din viața mea. Nu știu de ce îmi e mereu atât de greu să spun nu. Mă neliniștește gândul că

aș putea răni pe cineva și-mi închipui că nu le stric numai câteva zile sau săptămâni, ci chiar stima de sine și cheful de viață. Sunt atât de copleșită de vină în acele momente când — pentru a nu continua cu ceva care mă neliniștește — vreau să rup o relație, încât, de mai multe ori, am ales să rămân legată de ea mult prea mult timp. Am promis, atât față de mine, cât și față de terapeuta mea, să nu mai fac asta, așa că acum întrerup totul mult mai devreme, dar cu la fel de multă neliniște ca de obicei. Sunt așa de când mă știu. Acum am făcut-o din nou.

De data asta a mers destul de bine. Probabil pentru că eram împreună doar de câteva săptămâni și poate că nici el nu era foarte îndrăgostit de mine. De fapt, a mers atât de bine, încât el s-a hotărât să-și păstreze biletul pentru petrecere cumpărat la insistențele mele și să vină și el cu un prieten, dar în calitate de amic.

Mă fâstăcesc când îl văd în autobuz, dar îl salut, îl îmbrățișez și mă prefac că totul e în regulă, că nu am nicio vină. Sunt o femeie emancipată, care știe ce vrea. Adevărul, bineînțeles, e că habar n-am ce vreau — și asta, de mult timp. De fapt, simpla dorință difuză de a înceta să mai alerg din floare-n floare și de a găsi pe cineva potrivit nu a fost de-ajuns ca totul să fie bine. De câțiva ani, e un dezastru. Desigur, tipul din Norrland nu trebuie să afle asta. Oricum nu vom trăi împreună. Beau vin în autobuz și, pe măsură ce se golește paharul și se adună kilometrii între mine și Stockholm, mă simt tot mai bine. Totul e, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, exact cum trebuie să fie.

Danzez încontinuu. Nu mi se mai opresc picioarele din dansat. Gura nu se mai oprește din a sorbi vin. Mă urc pe pervazul adânc al unei ferestre din amfiteatrul fostei școli, dansez singură și mă bucur că sunt de neatins, în timp ce

mai mulți ochi mă privesc. Sunt renumită printre prietenii mei pentru faptul că mă cațăr pe mobilă, pe baruri, pe scaune, pe boxe, pe scene și pervazuri și dansez de una singură. A devenit un fel de obicei. Asta fac și-n seara asta. Mă plimb între ringul de dans, pervaz și pupitrul DJ-ilor, de unde zbier împreună cu prietenii mei care pun piesele. Mă ușurez în pădurea de afară când coada la toalete e prea lungă. Din când în când îl văd în marea de oameni și, de fiecare dată, se uită și el la mine. Dă din cap și mă salută, dar are privirea tristă. Prietenii mei îl porecesc Zdreanță, cel cu ochii fără de speranță. Mă amuz. Suntem răutăcioși, dar nu-mi pasă. M-am îmbătat și vreau să dansez și totul e așa cum trebuie să fie.

Apoi, deodată, te văd pe tine. Nu te mai văzusem, e imposibil ca la venire să fi luat același autobuz ca și mine. Prietenul tău, pe care îl cunosc, spune că vrea să mă prezinte unei persoane care „mă iubește”. Și iată-te, zâmbind. Ești înalt și uscățiv, cu un zâmbet ca un triumghi răsturnat. Zâmbești ca un cowboy dintr-un film vechi: pieziș, schimonosit, larg și candid. Zâmbești cu gura până la urechi. Mă gândesc c-ai fi o caricatură foarte drăguță, una care te-nveselește. Pe cap ai un fes. Trebuie să întorc capul ca să te privesc. N-ai auzit cu ce cuvinte te-a prezentat prietenul nostru comun, dar nu contează. Oricum, nu pari un tip supărăcios.

Am prostul obicei de a face pe șefa atunci când mă îmbăt. E ca un fel de scut împotriva riscului de a fi respinsă, profit direct de oportunitate atunci când mi se arată, iar în seara asta e vorba de tine. Mă decid că te consider atrăgător, așa înalt, cocârjat și zâmbăreț cum ești. Ai niște ochi enormi. Ai fi bun de desenat. Te iau de mână, tu nu

te împotrivești și te conduc după mine, în grădină. Încă e lumină afară și cred că e în jur de nouă, dar cine să fie atent la lucruri de-astea lumești? Noi doi, sigur nu. La lumină, văd că ochii tăi sunt ireal de albaștri. Mă gândesc să te întreb dacă porți lentile de contact. Totuși, nu o fac.

În grădină, se servesc hotdogi la intrarea într-o clădire care a fost cândva adăpost pentru porci. Ne așezăm la coadă, iar tu mă ții strâns de mână. Pare că ești gata să mă săruți cu prima ocazie care s-ar ivi. Eu mă țin deoparte. Te întreb câți ani ai, iar tu îmi spui că ai 28. Mă simt ușurată, credeam că ești mult mai tânăr. Te întreb cu ce te ocupi, iar tu îmi răspunzi că lucrezi în media. Mă pregătesc să analizez ce reacție vei avea când voi spune că eu lucrez în industria muzicală, că mă ocup cu organizarea de evenimente și concerte, dar tu nu mă întrebi. Nu pare să te intereseze nici vârsta, nici ocupația mea. Pare că vrei să mă săruți, ai un zâmbet contagios, iar eu mă hotărâsc că asta e suficient. Îmi sunt de ajuns informațiile primite, așa că te trag afară din coada de la hotdogi și mergem prin spatele clădirii școlii până ajungem sub un mestecăn pe o mică pajiște. Tocmai ce m-am ușurat pe acolo acum vreo oră. Basul muzicii se aude bubuind de pe ringul de dans din clădirea aflată în spatele nostru. Te sărut. Sau tu mă săruți pe mine.

Te sărut și mă săruți, mâinile tale îmi cuprind fața și sunt în al nouălea cer. Îți ador sărutul și mâinile și ador faptul că ești înalt. Îți ador gura aia a ta schimonosită care zâmbește întruna, chiar și când ne sărutăm ca doi adolescenți lângă mestecăn, iar când te lipești de mine și eu de tine, mi se murdărește bluza pe spate de la scoarța copacului. Dacă aș fi avut o constituție mai grațioasă, ți-aș fi sărit în brațe și te-aș fi cuprins cu picioarele, dar nu este cazul.

În schimb, stăm lipiți unul de altul și de mesteacăn ca doi copii de paisprezece ani, îndrăgostiți.

Îți spun că vom continua asta, dar nu înăuntrul, cu toată lumea de față. Îți explic că e ceva supărat acolo și nu știu dacă îți zic asta pentru a mă da mare sau pentru că sunt empatică sau vreau să par empatică în ochii tăi. Totul e destul de neclar, vine din impuls acum. Continuăm seara fie dansând cu prietenii noștri, fie furișându-ne afară și întâlnindu-ne lângă mesteacăn ca să reluăm sărutările tot mai intens pe măsură ce trece seara. La un moment dat, facem schimb de numere de telefon. Asta simplifică procesul de decizie cu privire la viitoarele noastre întâlniri de sub mesteacăn.

La ora unu, petrecerea se termină și două autobuze îi așteaptă pe toți petrecăreții ca să-i ducă înapoi acasă, în Stockholm. Ne așezăm în față într-unul dintre autobuze, după ce m-am asigurat că Zdreanță, cel cu ochii fără de speranță, se află în celălalt și că, astfel, îmi permit să te sărut fără inhibiții, în întuneric. Lumea zgomotoasă își croiește drum până în spate de tot. Printre sărutări, îmi întinzi o cască și mă obligi să ascult AC/DC. Eu spun că nu găsesc nimic special la ei și menționez, pe un ton cât se poate de blazat, că am lucrat cu ei de câteva ori. Informația asta nu pare să te impresioneze, insiști în continuare să ascult, să fiu atentă, apoi mă săruți din nou. Mă iei în brațe și mă ridici pe genunchii tăi. Îmi place la nebunie când mă iei în brațe și ador să stau pe genunchii tăi. În sfârșit, te pot cuprinde cu picioarele.

Când autobuzul ajunge la Medborgarplatsen, o oră mai târziu, bărbia și obrajii mei sunt roșii de la barba ta. Nu m-am mai sărutat așa cu cineva de mult timp. Coborâm

din autobuz, iar tu vrei să mă conduci acasă. Eu refuz. Mă întrebi din nou și primești iar un răspuns negativ. Îmi propui să vin eu la tine, în cazul ăsta:

— Haide, îmi spui, dormi la mine.

— Nu, îți răspund, vreau să dorm singură.

Cred că vreau să par genul de persoană care nu se culcă cu cineva din prima seară. Dacă am fi mers acasă împreună, asta s-ar fi întâmplat. Nu vreau să se întâmple asta. Sau poate vreau să se întâmple. Vreau să existe o continuare. Ne luăm rămas-bun. Mă uit cum îți miști capul pe ritmul muzicii și cum silueta îți dispare în josul străzii, pe Folkungagatan. Înainte să adorm, primesc un mesaj de la tine. Îmi spui că sunt drăguță și că vrei să ne revedem.

Octombrie 2014

E ora șase și jumătate, iar eu mă trezesc din somn lângă Ivan. Constat că am dormit destul de bine — adică totul e relativ, dar pentru noi, în universul nostru, e destul de bine. Se pare că Ivan — care împlinește în curând nouă luni și care, de trei săptămâni de când ne-am mutat în noul apartament, are propria lui cameră — are coșmaruri și vrea să fie alăptat de vreo trei, până la șase ori pe noapte. De cele mai multe ori dorm în camera lui, pe o saltea, deși intenția noastră era să ne putem petrece din nou nopțile doar noi doi, tu și cu mine. Ieri-seară, după ce l-am legănat și am încercat să-l liniștesc între orele zece și unsprezece, pentru ca apoi să încep să-l alăptez și să cred că nu se mai termină niciodată, ți-am trimis un mesaj în timp ce tu stăteai în bucătărie și lucrai. Ți-am scris că stau din nou cu Ivan în seara asta, iar tu mi-ai răspuns că e în regulă și mi-ai spus noapte bună. N-a mai durat mult până când te-am auzit umblând prin casă, din baie până în camera de zi. Ai stins toate luminile, te-ai spălat pe dinți, te-ai pregătit să mergi și tu la culcare.

Eu nu m-am culcat imediat. În schimb, mi-am scos telefonul din buzunar și am început să adun informații de

pe internet. Am căutat „coșmaruri la bebeluși” și am citit cu atenție *Ghidul de asistență medicală*, dar și câteva articole din ziare și de pe forumul Familjeliv. După ce am parcurs informațiile și m-am gândit pe îndelete dacă Ivan ar putea deja să aibă coșmaruri — problema pare să fie mai des întâlnită la copiii puțin mai mari —, m-am lămurit. Ivan are coșmaruri, de aceea e așa agitat noaptea. Îi ia mai mult de o oră să adoarmă, aproape în fiecare noapte. Descrierile pe care le-am găsit pe internet i se potrivesc. „Cred că Ivan are coșmaruri, uite”, ți-am scris și ți-am trimis o imagine cu descrierea. N-ai răspuns. În dormitorul tău era liniște. M-am gândit că poate ai adormit deja sau poate ai citit mesajul, dar nu te-ai oboșit să răspunzi. Imediat după asta, am adormit.

Când ne trezim, mă simt aproape complet odihnită. Pisica nu a mieunat la ușa camerei lui Ivan, așa cum mai face uneori, iar pe Ivan l-am alăptat doar de două ori după răbufnirea pe care a avut-o chiar înainte de miezul nopții. E în toane bune și vrea să se dea jos din patul nostru provizoriu de pe podea, să se îndrepte spre ușă, pentru a porni într-o aventură prin apartament. Eu îl iau în brațe și-l îndemn să mergem să-l trezim pe tati. Când deschidem ușa, pisica ne întâmpină și se lasă mângâiată o scurtă vreme, abia trezită și ea. Apoi, ne continuăm drumul și ajungem în dormitorul tău.

Îl așez pe Ivan în pat ca să-l las să meargă de-a bușilea către tine, să fie prima persoană pe care o vezi când deschizi ochii.

— Bună dimineă, tati, îți spun eu pe acel ton pe care îl folosesc atunci când, de fapt, vorbesc cu Ivan, dar adresez cuvintele unui alt adult — cel mai adesea, ție.

Ivan se îndreaptă către capul patului, dar abia ce face câteva mișcări, când îmi dau seama că ceva nu e bine. Stai